2:

[מוטפות ל. | [קירושין נ: וש"נ], ד) [לעיל ח. וש"נ], ד) לקמן יב. ע"ש, ו) נ"א קמיה דר"

חנינא ואמרי לה חמיה דר׳

חנינא בר פפא. ז) בס"א

ליתא, ה) ליור זה וכן להלן

. בד"ה ביו שנראה מבחוץ וכו'

נדפסו בטעות בדפוסים, לכן זיירנו ע"פ המהרש"ל,

והב"ח (ס" שס"ג). ושו"ת

המהרלב"ח (סי י"ד). אמנס ע"פ הב"י (סי שס"ג) יש

:לנייר כך

ט) בק"ח: ששוקע, י) ע"פ

הב"י (סי" שסג) יש לנייר כך:

הגהות הב"ח

(א) גפ' קמיה דר' חנינא

בר פפי קטנה בעשר: (ב) רש"י ד"ה נראה

נכנס בעובי כותל המנוי:

(ג) ד"ה מי לא שמיע וכו׳ הכא נמי היכי מסתיימת

מינה: (ד) ד"ה חלר הטנה לה שיורין מכותל (ה) תום' ד"ה כותל

וכו' דאי חשיב נראה

וטר לנוי לוסיל ללד הפנימי מנחון כשהלחי ללד הפנימי ואין נראה לצד המבוי אלא לעומדי׳ אחורי

המבוי היכי משני לקמן: (ו) בא"ד נעשר ונ' טפחים סגי אתי שפיר

שפחים סגי מתי שפית דמיירי כשאין באורכן טפח. נ"ב פי' באורכן של

כותלים הנכנסין לקטנה אין

בדאיכא טפח:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

בטעות וכבר הארכתי בזה

בקרבן נתנאל בפרקין סי יא תקנם על נכון:

16: (6)

בי קבנה כי (3) רש"י ד"ה ו מבחוץ וכו' וחודו הנ

[תוספתה פ״ה

בד א מיי׳ פי״ז מהלכות שבת הלכה כב טוש"ע מים סני שפג פעיף ט ווסעיף יגן:

ויטעיף יגן. ב [מיי' פ"ג מהל' עירובין הלכה כד טוש"ע א"ח סי' :שעד סעיף גן

רבינו חננאל

רב אשי אמר כגון שרצפו פחות פחות מד׳ במשך ד׳ . אמות, לרשב"ג דאמר כל פחות מד' טפחים אמרינן לבוד הוא, נידון אילו ארכע אמות הרצופות ארבע אמות הרצופות בלחיים כאילו מבוי בפ״ע הוה וצריך לחי אחר להתירו, ור׳ יוחנן הוא דאמר מבוי שרצפו בלחיים באנו למחלוקת י. רשב"ג ורבנז. ולמה א' ישב ג יובנן. וכמיו א לדברי רשב"ג צריך לחי אחר להתירו דאע"ג דנראה מבחוץ ושוה מבפנים הוא, לית ליה לר׳ יוחנן דכי האי גוונא נידון משום לחי. דכי אתא רביז . אמר ר' יוחנן אפי' נראה מבחוץ ושוה מבפנים אינו נידון משום לחי. תני ר׳ הייא כותל שצידו אחד כנוס מחבירו. פי׳ כגון . כותל רחב ועשה ראשו צר ונראה מבחוץ כמו לחי ושוה מבפנים, או רחב מראשו והניח מעוביו כמו טפח, כגון שהתחיל רחב הכותל ד' טפחים והניח טפח והיצר ובנה, נידון טפח והיצר ובנה, נידון משום לחי. ואע"ג דר' יוחנן שמיעא ליה הא מתניתא דתנא לה ר' חייא. כיון דלא ס"ל כוותיה משום הכי לא תני לה. אבל ר' חייא אי לאו דסבר כוותיה למה לי למיתנייה. אקשי למ״ד נידוז משום לחי. יהתנן חצר גדולה שנפרצה לקטנה גדולה מותרת וקטנה אסורה. . ושוה מבפנים. ודחי ר בגדולה ג' טפחים שאינו נראה הנותר מן הכותל של גדולה כמו לחי, שהרי יוצא ג' ואינו נראה מכללו. ואמרי' ולימא לבוד. כלומר ראה כותל קטנה היוצא ג' כאילו לבוד בכותל של גדולה ויהיה כותל של קטנה כלחי. וכי תימא כי אמרי לבוד היכא דהוא פחות קטנה מיפלג מן כותלה של גדולה טובא. והא תני קטנה בי׳ גדולה . בי״א. הנה אין ביניהן אלא

ההטנה

של נדולה

מובה.

אמה אחת כלכד, ודחי

רבינא במופלגת מכותל

זה ד' טפחים ומכותל זה

ב׳ טפחים.

ולרשב"ג להוי כנראה מבחוץ ושוה מבפנים. פ״ה דמסתמח דלחי קמא משכו קימעא כלפי חוץ שכן דרך כל מעמידי לחי שמושכין קלת כלפי חוץ כדי שיראה מבחוץ ומבפנים

שהוקבע לשם לחי ויותר נראה לפרש שמשכו קלת כלפי פנים דהא משתט בכולי שמטחה דבטי למישרי לרבא עד חודו החילון של לחי והיכי הוה שרי אי מושכו כלפי חוץ דהיינו לרשות הרבים דאיך יתיר את רה"ר

דסתם מבוי אורך כתליו שוין: בותל שצדו אחד כנום משל חבירו בין שנראה כו'. כאן פ״ה ששקע הכותל מלפניו ולעיל פירש נראה מבחוץ שמשך כל הלחי לחוץ וחודו הפנימי נכנס בעובי הכותל ואינו נראה מבפנים אלא מבחוץ . ונראה דלכך שינה דלעיל איירי בלחי שמעמידין אצל כותל ודרך להעמידו ללד פנים ומייתי לה נמי אמבוי שרלפו בלחיים דהיינו ללד פנים אבל הכא מיירי בכותל שלידו אחד כנום משל חבירו ודרך לעשות בנין כענין זה כשיש שני מבוחות זה חלל זה חו בית וחלר אלל המבוי שפעמים מאריכין כותל שאצלו יותר מכותל המבוי ומה שפירש כאן ניחא טפי דלפי׳ הקונטרם לעיל קשה דאי חשיב נראה מבחון כשהלחי ללד הפנימי (ה) היכי משני לקמן בנכנסין כותלי קטנה לגדולה אכתי נראה מבחוץ הוא דגיפופי גדולה נראין שהן עובי כותלי קטנה ומה שנכנס לתוך הגדולה הוי כלחי שפירש הקונטרם ואין לומר בנכנסין ארבע אמות שיולאין מתורת לחי דאין זה שייך בחלר ומיהו אי הוי דווקא הא דאמר לקמן בעשר ושני טפחים סגי אתי שפיר דמיירי כשאין (ו) בעוביו טפח ורילב"א מיישב בנכנסין כותלי קטנה לגדולה מיירי שיש היכר איזו הם כותלי קטנה כגון שכותלי קטנה הולכים בשיפוע ממזרח למערב כמו שעושין לכתלים בראשיהן וכותלי גדולה שיפועם מלפון לדרום: אל לא סבר לה למה ליה למתנייה. אַע״ג דבפ׳ יוצא דופו (נדה ד' מו:) אשכחן רבי יוסי דתני

רב אשי אמר כגון שרצפו בלחיים פחות פחות מארבעה במשך ארבע אמות לרבן שמעון בן גמליאל דאמר אמרינן לבוד הוה ליה מבוי וצריך לחי אחר להתירו ולרבנן ראמרי לא אמרינן לבוד לא צריך לחי אחר להתירו ולרבן שמעון בן גמליאל להוי כנראה מבחוץ ושוה מבפנים מידי הוא מעמא אלא לר' יוחנן הא כי אתא רבין אמר רבי יוחגן נראה מבחוץ ושוה מבפנים אינו נידון משום לחי 6 איתמר נראה מבפנים ושוה מבחוץ נידון משום לחי נראה מבחוץ ושוה מבפנים רבי חייא ורבי שמעון ב"ר חד אמר א נידון משום לחי וחד אמר אינו נידון משום לחי תסתיים דר' חייא הוא דאמר נידון משום לחי דתני ס רבי חייא כותל שצידו אחד כנום מחבירו בין שנראה מבחוץ ושוה מכפנים ובין שנראה מבפנים ושוה מבחוץ נידון משום לחי תסתיים ורבי יוחגן מי לא שמיע ליה הא אלא שמיע ליה ולא סבר לה רבי חייא נמי לא סבר לה האי מאי בשלמא ר' יוחגן לא סבר לה משום הכי לא תני לה אלא ר' חייא אי איתא דלא סבר לה למה ליה למיתנא אמר

רבה בר רב הונא נראה מבחוץ ושוה

מבפנים נידון משום לחי אמר רבה י ומותבינז

אשמעתיובי חצר קמנה שנפרצה לגדולה

גדולה מותרת וקטנה אסורה מפני שהיא

כפתחה של גדולה ואם איתא קמנה נמי

תשתרי בנראה מבחוץ ושוה מבפנים אמר

ר' זירא י בנכנסין כותלי קמנה לגדולה ולימא

לבוד ותשתרי וכי תימא דמפלגי מובא והא

של חני רב אדא בר אבימי י קמיה דר' חנינא י

קטנה בעשר גדולה באחת עשרה אמר

רבינא במופלגין מכותל זה בשנים ומכותל

זה בד' ולימא לבוד מרוח אחת ותשתרי

שם לשם לחי דחם חינו מושך קלת רוחב הלחי להלאה מכותלי המבוי מעט אלא בשוה להן כזה נראה כמוסיף על רוחב עובי כותל המבוי ואינו ניכר מבחוץ שהוא 1000 לחי אלא בפנים ניכר

כי הדר השווהו מבפנים ברליפת לחיים הללו ועשאו כותל מיהא לישתרי מבוי בההיא בליטה קמייתא הנראית מבחוץ דהא אמרינן לקמן נראה מבחוץ ושוה מבפנים נידון משום לחי: מידי הוא טעמא. כלומר מי מותבינן האי תיובתא אלא לרבי יוחנן דיליף מלבוד דרבן שמעון פסולא להאי מבוי: אינו נידון. הלכך אי אמרינן לבוד בעי לחי אחרינא: איסמר גרסינן: נראה מבפנים ושוה מבחוץ. שהעמיד הלחי רחבו ללד אורכו של מבוי ולא משך קצת רחבו קימעא כלפי חוץ אלא

וילה מתורת לחי: ולריך לחי חחר להסירו. מבוי זה שבין לחיים אבל מלחי הפנימי ואילך מיהו שרי לטלטולי במבוי דלהנהו ודאי נראה לחי ועוביו נידון להם בלחי וניתר בו מבוי כך שמעתי. ולי נראה שאפילו מפנימי ולפנים אינו ניתר דלחי הפנימי ולפניםי לרבי יוחנן אינו מתיר כלל אבל לרבנן כל חד וחד באנפי נפשיה הוא ומשתרי מבוי בלחי קמא: ולרבן שמעון. נהי נמי דכולי חד הוא ונידון משום מבוי אפילו הכי היכי שמע לבי יוחנן מדרבן שמעון דבעי לחי אחר להתירו לישתרי האי מבוי בנראה מבחוץ ושוה מבפנים דהא מסתמא כי אוקמא ללחי קמא

רב אשי אמר. לעולם בין לחיים לרבי יוחנן מותר והאי דאמר רבי

יוחנן דשייכא פלוגתייהו דרבן שמעון ורבנן להכא כגון דהוה משך

רליפה זו ד' אמות באורך המבוי: לרבן שמעון. יש לבוד בפחות

מד׳ והוה ליה חד לחי ואמרינן לעיל (ד׳ ה.) ד׳ אמות נידון משום מבוי

משכו קמעא כלפי חוץ (כזה) שכן דרך כל מעמידי לחיים כדי שיראה מבפנים ומבחוץ שהוקבע

HHHH שאינו מן הכתלים לפי שחודו נראה בפנים וכיון דראשון קלתו נמשך לחוץ

באורכן טפח ולא חשיב פס הכותל עלמו אם לא א] רש"י ד"ה ביו שכניסתו נראית בפנים וכו'. נ"ב עי' מהרש"ל והליורים נדפסו

ררי ברייתא דסדר עולם ולא סבר לה יש השוה חודו החילון לעובי כוחלי המבוי ודומה כמי לומר דהיינו דברי הראשונים ממנו אבל דברי דבר פלוגתא לא תני: שמוסיף על רוחב הכתלים ואינו נראה מבחוץ כלחי רבי אבל חודו הפנימי נראה מבפנים שעביו בולט לחוך רוחב המבוי כזה: נראה מבחוץ ושוה מבפנים. שמשך כל הלחי לחוץ וחודו

הפנימי נכנס בכוחלי (כ) המבוי ואינו נראה מבפנים אלא דומה כמוסיף על אורך הכוחל אבל מבחוץ ניכר שאינו מכוחל המבוי שהרי נמשך להלאה מרוחב הכותל כזה": כוסל שלידו אחד כנום מחבירו. שנכנס הבנין ומיעטו מעביו דהשתא בולט ויולא ממנו כמין נראית בפנים א ושוה מבחוץ כזה ששקועש הכותל מאחריו ונראית הפגימה בפנים: עמוד שקורין פליי"ר: בין. שכניסתו שלון הכניסה נראית לעומדים בפנים אלא לבני רשות מאמריי שאין הכניסה נראית לעומדים בפנים אלא לבני רשות מאמריי מי לא שמיע ליה הא. מתני׳ דר׳ חייא ואפ״ה לא כגון ששקועי הכותל מלפניו בין שנרחה מבחוץ ושוה מבפנים. דאמר לעיל בהדיא אינו נידון: ורבי יוחנו.

הרבים כזהי: דילמא איהו נמי שמיע ליה ולא סבר לה: חלר קענה הכא נמי היכי (ט מסיימת מיניה דר' חייא הוא דאמר נידון לה קנר לגדולה קטנה נמי סשפרי. דלא ליסרו בני גדולה עלייהו אלא ליהוי נמי פתחא לגבה להיות כשני חלירות ופתח ביניהם שנפרלה מבפנים שהעומד בתוכה רואה כל כתלי אורכה שוין שאין שם מכותל רחבה לפיאותיה כלום והוי מלואה הרי מבחוץ ואע"ג דשוה

בתוך הגדולה נראין לה שיורין י^ה וכותל זה מכאן ומכאן אותו עודף שהגדולה עודפת על הקטנה דהא גדולה בהו משתריא משום דלדידה נראין מבפנים: **בנכנסין כוסני קטנה**. ובולטין לחוך הגדולה בשתים וג׳ אמוח דהנך גיפופי דפשו להו מגדולה שעומדין מאחרי פירצת הקטנה נראין שלא כלומר אי נראה מבחוץ מהני ליהוי כאילו ראשי כניסה של כוחלי קטנה סנופי׳ ללד מאותו כותל היה כזה: ונימא לבוד ומשפרי. כזה הוה להו הכניסה ליה גיפופי נראין מבחוץ דקס"ד אין הגדולה רחבה מן מג' לכאן ופחות מג' לכאן דהשתא אין ריוח שבין הכניסות לכותלי אורכה כותלי אורך הגדולה דהדר

אלא מעט פחות חנר קטנה דמי: וכי סימא דמיפלגי. כניסות מחילות מכותל אורך הגדולה: ג' טפחי' וכלבוד טפי משלשה שהיתה גדולה רחבה מן הקטנה הרבה: קטנה בעשר וגדולה בי"א. שאין גדולה עודפת על הקטנה אלא אמה אחת הרי שלשה טפחים לכאן ושלשה טפחים לכאן ועובי כניסות הכתלים ממעטין את השלשה מכל לד דאיכא לבוד: במופלגין מכוחל זה בשנים ומוה בארבעה. שלא היתה קטנה מכוונת כנגד אמלעיתה של גדולה אלא משוכה שני טפחים ללד אחד ויש מהאמה עודפת שני טפחים לכאן וארבעה לכאן והכניסות דקות ונשאר מלד אחד יותר משלשה ריוח: ונימא לכוד מרוח אחם. והרי כאן שיור אחד נראה מבחוץ ותשתרי ביה קטנה דנישוויה להאי פירלה פתח דהא עשר הוא דהויא:

לעזי רש"י פליי"ר [פילי"ר]. אומנה (עמוד תומך).

מוסף רש"י

אשמעתיו. ומותבינו . אשמועת עלמנו (גימיו לח:) יש לי להשיב על דברי (קדושין נ:) אדידיה גופיה הל מומיב (מנחות מט.). קמ מועל (מנווות מס). חצר קטנה שנפרצה. כמלוסה, לגדולה גדולה כלי להוציא מותרת. הבתים שבה אם עירבה לעלמה (לקמן צב.) ולא אסרי בני קטנה עילויה,

רבי

בשתי תלרות ופתח אחד ביניהו דלא אסרי אהדדי ודעיד 🗈 והטגה אסורה. דלדידה לאו פתח הוא אלא פירלה ונעשית רשותו של בני גדולה. שהרי נתערבה עמהו (שם).